

předmětným. Pokud pak se týče obžalovaného Cyrila P-a bylo jí z uvedených důvodů vyhověti, výrok ten jako zmatečný zrušiti a uznati jak ve výroku uvedeno.

Státní zastupitelství vytýká právem, že tresty, jež nalézací soud obžalovaným vyměřil, jsou nízké a neodpovídají míře jejich provinění. Odvolání dlužno přisvědčiti, že soud neprávem vzal u obžalovaného Rudolfa F-a za polehčující zachovalost. Neboť, třebaže v době, kdy obžalovaný se dopustil trestných činů, jež nyní jsou předmětem opravných prostředků, t. j. dne 3. září 1921, nebyl ještě právoplatným odsuzující rozsudek krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 12. února 1921, č. j. Vr X 3405/20, kterýžto rozsudek byl pak rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 3. listopadu 1921, č. j. Kr II 194/21 potvrzen co do viny za současného snížení trestu na 15 měsíců těžkého žaláře, přece zejména vzhledem ke shora již zdůrazněné deklaratorní povaze výroku soudu nelze tvrditi, že před trestnými činy, jimiž byl obžalovaný F. uznán vinným napadeným rozsudkem, jeho chování bylo bezúhonné, jak toho vyžaduje ustanovení §u 46 písm. b) tr. zák., by mohlo býti pokládáno za okolnost polehčující.

Čís. 1990.

Řetězy, používané trvale při vozících, jimiž se dopravuje uhlí z uhelného dolu, jsou příslušenstvím vozíků (§ 294 obč. zák.) a jako takové dlužno je pokládati za zařízení v dolech ve smyslu §§u 85 c), 337 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, Zm I 212/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 19. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§u 335 a 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že mylným jest použití §u 337 tr. zák. na tento případ, poněvadž prý řetězy, na které se opomenutí obžalovaného bezprostředně vztahovalo, nelze považovati za zařízení v dolech. Stížnost je bezdůvodna. Přehlíží, že řetězů používalo se trvale při vozících, jimiž se dopravovalo uhlí z uhelného dolu, a to tak, že dolejší řetěz sloužil k tahu a hořejší měl za účel zabrániti, aby se vozík při jízdě, jsa nakloněn, nepřekotil. Z toho plyne, že řetězy ty byly dle povahy věci, po případě dle vůle majitele dolu určeny k trvalému užívání při vozících jakožto věci hlavní a že řetězy ty dlužno proto ve smyslu §u 294 obč. zák. považovati za příslušenství vozíků těch. V důsledku toho nelze na řetězy ty pohlížeti právnicky jako na věc samostatnou, ježto pro své trvalé určení (věnování) k účelům věci hlavní (vozíku) pozbyly samostatné jsou-

cnosti, stavše se dle práva podstatnou součástíkou věci hlavní. Že by pak vozíky samy nebylo lze považovati za zařízení v dolech ve smyslu §u 85 písm. c) tr. zák., stížnost nepopírá a důvodně popírati nemůže. Pozůstáváť účel dolování nejen v tom, by hmota byla od země odloučena, nýbrž také v tom, aby byla vyvezena z dolu ven; tomuto právě účelu slouží však zmíněné vozíky s příslušenstvím k nim patřícím a nepodléhá tudíž pochybnosti, že jsou zařízením v dolech ve smyslu §§ů 85 písm. c) a 337 tr. zák. Poněvadž pak zavinění obžalovaného vztahuje se na provoz takových vozíků, je kvalifikace v obžalobu daného opomenutí podle §u 337 tr. zák. úplně ospravedlněna a nemůže přijíti v úvahu pouze všeobecné ustanovení §u 335 tr. zák. (§ 336 tr. zák.), jež uvádí pouze příkladmo zvláštní případy, na které se má použití všeobecného pravidla §u 335 tr. zák.

Čís. 1991.

Při pochodu baterie po silnici jsou vojenské osoby, vedením jejím pověřené a právem velení vybavené, formelně oprávněny učiniti opatření k udržení nerušeného pochodu a dáti civilním povozům příkaz k zastavení další jízdy; požívají tu ochrany §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 20. května 1925, Zm I 232/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. února 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými přestupkem podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Pokud jde o výtky, činěné rozsudku podle čís. 5 a 9 b), správně 9 a) §u 281 tr. ř., dlužno především zaujati stanovisko k základní otázce, zda desátníka H-a a poručíka H-ho, z nichž onen byl dělovodem, tento vedl baterii, lze pokládati za osoby v §u 68 tr. zák. jmenované. Stížnost to popírá, tvrdíc, že zákon mluví pouze o vojenské strážci a nikoli o vojsku na pochodu. Stížnost je na omylu. Dlužno sice připustiti, že vojsko na pochodu nelze považovati za vojenskou stráž ve smyslu příslušných předpisů vojenských. Naproti tomu je však nepochybně, že každá svou službu vykonávající osoba vojenská, bez rozdílu, náleží-li stavu důstojnickému, či nikoli, provádí úkony státní moci vojenské. Stát má právo a povinnost ku sebezachování a potřebuje ku své ochraně vojenské moci. Tato sama je pak výronem státní výsostnosti a svrchovanosti. Výkon moci vojenské ve všech odvětvích slouží tudíž účelům státním, totiž ochraně a udržení státu. Z toho plyne, že každý, kdo, konaje uvnitř vojenského organismu službu, činí opatření, vytryskající ze státní moci vojenské, obstarává tím záležitosti vládní (§ 101 tr. zák.) a vystupuje tudíž jako úředník státu. Nikoli jako vojenská stráž, ale jako úředník měl proto poručík H-ý nárok na ochranu podle §u 68 tr. zák. a neméně desátník H.; záležít s hlediska §u 68 tr. zák. jen na tom, aby osoba dle